

Chương 4

Hoàng Tử Đại Lương Sở Dật Đình

Tục ngữ nói không sai, việc tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Còn không phải, chuyện hôm qua Tô Hồng Tụ và mới bị Lâm Hạo Hiên hư, hôm nay, phố lớn ngõ nhỏ, đầu đường cuối ngõ, tất cả mọi người đều châu đầu ghé tai bàn luận chuyện này.

Tiểu nha hoàn Tú Nhi hầu hạ bên cạnh Tô Hồng Tụ chỉ đi ra ngoài một lúc, đã khóc sụt sùi trở lại.

“Tiểu thư tiểu thư, việc lớn không tốt! Em nghe bên ngoài... Tất cả mọi người bên ngoài đều đang đàm luận về tiểu thư.”

Từ nhỏ Tú Nhi đã đi theo Tô Hồng Tụ, tình cảm với Tô Hồng Tụ rất sâu đậm, không thể dùng tầm thường để so sánh.

Ở bên ngoài Tô Hồng Tụ bị truyền ra rất khó nghe, cái gì không tuân thủ nữ tắc, cái gì dung mạo vô cùng xấu xí, cái gì ghen ghét đố kỵ, cái gì mở miệng nói bậy, thân có mùi lạ.

Triều chính Đại Chu chính là như vậy, nữ tử rất không có địa vị, mặc kệ vì sao nàng bị phu quân hư, chỉ cần một khi nàng bị hư, tất cả lỗi nhất định sẽ xuất hiện trên người nàng.

So sánh với Tú Nhi hoảng hốt, nước mắt tung tóe, Tô Hồng Tụ lại vẻ mặt bình tĩnh, không hề có gợn sóng.

“Bọn họ thích nói thì nói, chúng ta còn có thể chặn miệng người khác sao?”

Tô Hồng Tụ vốn không quan tâm, mình ở bên ngoài bị truyền thành cái dạng gì, dù sao nàng hóa thành hình người, chỉ cướp lai lịch, vượt qua Thiên kiếp, nàng hoàn toàn không thèm ngoảnh đầu lại nhìn thân thể này.

Thiên kiếp thứ bảy mươi ba, chính là nàng tạo huyết chú trên chính bản thân mình, nếu có thể khiến Lâm Hạo Hiên, Vệ Thập Nhị, tất cả những người đã từng có lỗi với nàng phải trả một cái giá thật lớn, huyết chú tự giải.

Nếu không thể, có nghĩa nàng độ kiếp thất bại, sẽ bị thiên lôi đánh cho nát bấy, tan thành mây khói.

Theo Tô Hồng Tụ, chỉ có độ kiếp mới đúng là chuyện lớn hạng nhất trong hồ sinh - nhân sinh của nàng.

Nên Tô Hồng Tụ không muốn để ý đến những chuyện phiến toái vụn vặt kia, nhưng chuyện vụn vặt phiến toái lại cố tình chủ động tìm tới trên đầu nàng.

Nghe nói Tô Hồng Tụ bị từ hôn, Tô Hồng Mai vui vẻ, một buổi sáng tinh mơ đã mang theo một nhóm nha hoàn ma ma đến nhìn Tô Hồng Tụ.

“Ôi, tử tử, muội nói tâm tình tử thật tốt. Đến lúc này rồi, tử cũng không đi ra ngoài hỏi thăm một chút, người bên ngoài đồn thổi như thế nào về tử, uổng công tử còn ngồi được ở đây.”

“Đúng vậy, đại cô nương, bởi vì như vậy, sợ rằng không còn ai đến phủ xin cưới tiểu thư.”

“Cũng tốt, không bằng chúng ta giúp đỡ, chẳng phải vợ chính thức của thợ rèn què Vương Nhị ở phố đông mới chết? Không bằng chúng ta đi nói với lão gia, gả đại tiểu thư đi làm vợ kế.”

Tô Hồng Mai vừa nói vừa cười, cặp mắt phượng dữ tợn, nhìn chòng chọc vào Tô Hồng Tụ tĩnh tọa ở đầu giường, vẫn không nhúc nhích.

Buổi sáng nha hoàn ma ma nói cho Tô Hồng Mai, hình như Tô Hồng Tụ có người khác, không riêng gì dung mạo biến đổi đẹp, khí chất trên người cũng khác quá khứ rất lớn.

Thậm chí, khế đến gần, còn có thể ngửi thấy trên người Tô Hồng Tụ tỏa ra mùi thơm mát mẽ và thanh nhã.

Tô Hồng Mai vốn không tin!

Nàng cố ý mang theo nhiều nha hoàn ma ma như vậy đến nhìn Tô Hồng Tụ, chính là muốn khiến tất cả mọi người nhìn dáng vẻ chán nản, đau đến không muốn sống của Tô Hồng Tụ.

Vậy mà hôm nay gặp mặt, Tô Hồng Tụ nào có chút chán nản nào? Trên mặt nàng ta vốn không có chút đau đớn.

Nàng ta giống như hồn nhiên không nghe thấy bọn họ đang chửi rủa, một mình yên lặng ngồi ngay ngắn ở đầu giường, giống như đang nhập thiền.

Không chỉ có như thế, Tô Hồng Mai còn kinh ngạc lại ghen ghét phát hiện, Tô Hồng Tụ quả thật không giống ngày trước.

Nói không ra rốt cuộc không giống nhau ở đâu, phong cách bình tĩnh tự nhiên tao nhã này, mùi thơm thanh nhã tràn ngập lỗ mũi này, nhất là nàng ta tỏ ra không sợ không gió, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh yên bình, quả thật không để nàng vào trong mắt!

Tô Hồng Mai tiến lên một bước, giơ tay định tát Tô Hồng Tụ một cái, lại bị Tô Hồng Tụ giương mắt, vừa đưa tay, chính xác không làm giữ lại cổ tay trắng.

“Tiện nhân! Người làm gì đấy! Nhanh buông ra...”

Lời Tô Hồng Mai còn chưa dứt, chỉ nghe “Bốp” một tiếng tát tai thanh thúy vang dội, trong lúc nhất thời, nha hoàn, ma ma, bao gồm cả bản thân Tô Hồng Mai vừa bị ăn bạt tai, cùng nhau mở to mắt ngây ngẩn cả người.

Tô Hồng Tụ nâng tay, không chút do dự cho Tô Hồng Mai một cái tát.

“Miệng sạch sẽ một chút! Nếu lại để cho ta nghe được hai chữ tiện nhân từ trong miệng ngươi, cần thận ta rút đầu lưỡi của ngươi!”

Mặt Tô Hồng Tụ lạnh như băng, giọng nói lạnh lẽo, sau khi nâng tay phải lên cho Tô Hồng Mai một cái tát, lại trở tay đánh nàng ta bạt tai thứ hai.

Sau hai tiếng “Bốp bốp”, hai bên gò má của Tô Hồng Mai cũng sưng lên, nước mắt rào rào chảy xuống,

“Các ngươi ở đó nhìn cái gì! Nhanh lên dạy dỗ cho ta...”

Tô Hồng Mai thét lên được nửa câu, đột nhiên toàn thân cứng đờ, một luồng khí lạnh như băng rét thấu xương từ lòng bàn chân chạy ào ào thẳng lên tim.

Tô Hồng Tụ là người như vậy sao?

Nàng vốn không phải là người, mà là yêu tu luyện năm trăm năm, đã trải qua tám chín bảy mươi hai thiên kiếp.

Kể cả Lâm Hạo Hiên, thậm chí cộng lại toàn bộ khí lạnh trên người tất cả chiến tướng của Đại Chu cũng không nặng bằng nàng.

Tô Hồng Mai hung hãn nữa, dù ngang ngược càn rỡ, chẳng qua chỉ là một tiểu thư yêu kiều nuôi trong khuê phòng, không rành việc đời, sao nàng ta có thể chống đỡ được yêu khí lạnh lẽo như đao lợi như băng trên người Tô Hồng Tụ?

Hơn nữa, Tô Hồng Tụ bây giờ đã sớm không phải là Tô Hồng Tụ ban đầu, mà là oán khí và yêu khí kết hợp sinh ra linh hồn hung ác.

Ngay cả tiên cũng không chắc có thể ngăn cản được oán hận điên cuồng trên người nàng.

Trong nhà gỗ nhỏ rách nát cũ kỹ, một trận gió lạnh, oán khí ngất trời!

Còn ai dám đi lên cản Tô Hồng Tụ, còn ai dám đi lên cứu Tô Hồng Mai?

Mọi người chỉ nhìn thấy một tầng âm khí dữ tợn vụn vụn trên gò má xinh đẹp tuyệt trần của Tô Hồng Tụ, một luồng sát khí cuộn cuộn không dứt trong thân thể nhỏ nhắn nhu nhược giấy giụa vọt mạnh, gần như muốn phá thân thể mà ra!

Tô Hồng Tụ cố ý lộ ra răng nanh nhuốm máu, “Ngoao -” một tiếng, tròng mắt co rúc lại, sắc máu cực thịnh.

Cả đám nha hoàn ma ma lập tức phát ra tiếng thét “A -”, kể cả Tô Hồng Tụ liều mạng thoát ra từ trong tay Tô Hồng Tụ, từng người sắc mặt trắng bệch, nước mắt ngang dọc, trâm ngọc trai đồ trang sức trên tóc leng keng, tre già măng mọc chạy ra khỏi nhà gỗ cũ kỹ rách nát này.

Tô Hồng Tụ thu hồi răng nanh, đứng sau lưng mọi người cười lạnh.

Lúc nàng vừa mới uy hiếp bọn họ, đã hạ chú trên người các nàng, cho dù như thế nào cũng không cách gì nói ra chuyện vừa mới nhìn thấy.

Trải qua hù sợ này, Tô Hồng Tụ tin, ngày nàng ở phủ Thừa tướng nhất định sẽ bình yên, ổn định rất nhiều.

Tối thiểu Tô Hồng Mai vẫn coi nàng như quân địch, năm ngày ba bữa, thỉnh thoảng muốn tới ồn ào la lối om sòm tuyệt đối sẽ không trở lại nữa.

Nhắc tới cũng buồn cười, mặc dù Tô Hồng Mai đoạt Vệ Thập Nhị từ bên cạnh nàng, nhưng Vệ Thập Nhị vĩnh viễn không mặn không nhạt với nàng ta, lạnh như băng, luôn nghi ngờ lòng của Vệ Thập Nhị vẫn còn ở trên người nàng.

Thật sự tức cười, thật sự buồn cười!

Nam nhân như vậy, chỉ có Tô Hồng Mai hiềm lạ, đóng gói đưa cho nàng, nàng cũng không cần.

Có thể bị người đoạt đi, đều là rách nát, hoàn toàn không đáng giá đi chém giết, cũng chỉ có Tô Hồng Mai tức cười đó, đoạt đi đồ rách nát người ta dùng còn dư lại, còn tưởng rằng là bảo bối mà che chở ôm ấp, chỉ sợ người khác cũng giống như nàng ta, chém giết nàng ta, dùng đồ đã xài rồi còn dư lại!

Tô Hồng Tụ lui trở về bên giường, bởi vì trò khôi hài vừa rồi, tu hành hôm nay của nàng còn chưa xong, bị đứt đoạn.

Tĩnh tọa nửa ngày trước coi như uông phí, hôm nay phải tĩnh tọa thêm nửa canh giờ.

Tô Hồng Tụ ngồi xếp bằng trên giường, hít thở ra vào, yên tĩnh, nhắm hai mắt lại.

Nàng không biết một màn vừa rồi đã sớm rơi vào một trùng mắt đen kinh ngạc và khiếp sợ không xa.

Mới vừa ở bên ngoài cửa Tô Hồng Tụ, cũng không chỉ có Tô Hồng Mai và thân tín của nàng ta, còn có một người khác.

Người nọ chính là Sở Dật Đình – lục Hoàng tử Đại Lương đi cùng muội muội mình tới Đại Chu bàn hôn sự.